

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 7.

15. April 1904.

20. Aarg.

Kvinden og Samfundet.

Da der har været Indbrud i Brødr. *Jensens* Trykkeri, hvor Kvinden og Samfundet bliver trykt, og da Tyvene har ødelagt en stor Del Sats, udkommer Bladet denne Gang med en Uges Forsinkelse. Næste Nr. kommer næste Fredag.

Ellen Key

gæster for Tiden København. Hun taler i Morgen, Lørdag Aften, i Studentersamfundet.

Ellen Key: Livslinjer. Förra delen. I—II).*

Ellen Key har ved Juletid udsendt første Halvdel af en ny Bog. For dens Navn gør hun selv Rede i Fortalen: „Ligesom Linierne i Haandfladen løber sammen, skærer hverandre og atter skilles, saaledes danner ogsaa Tidens Tanker paa deres mødende eller krydsende Baner et hemmelighedsfuldt Linienæt. Spaamanden leder i Haanden efter Livslinien; Tyderen af Tidens Tegn søger overalt den samme Linie“. Og i denne første Del af Værket er det Livslinien, eller Livslinierne, i et enkelt Livsomraade, Elskoven, Ægteskabet, Moderligheden, som Forfatteren søger.

Bogen har hun tilegnet ikke blot „Mindet om de døde, som i Kærlighed gav mig Livet“, men ogsaa „Haabet om de unge, der med en ny Fromhed vil tage Vare paa Livets Gave“. Denne „foreløbig kun lille“ Del af Ungdommen, der søger sig frem ad ny Veje, der ikke har fundet Hvile i en aabenbaret

Tros eller Sædelæres Dogmer, men for hvem „Livet selv er Livets Mening“, den er det, hun med sin Bog vil sige et Alvorsord.

Og til at tale denne Ungdom til Hjerter og Samvittighed er Ellen Key udrustet som faa. Hvad der kræves for at paavirke den: Idealerne, Begejstringen, Troen, den store Kundskabsfylde og dertil Ordets Gave i Mund og Pen, alt dette har hun. Og endnu eet, som vi, hendes jævnaldrende blandt Kvinderne, maaske bedst kan se og vurdere: den rige, mangeartede, personlig-dybe Erfaring. Selv har hun fundet sine Livslinier, saa at sige oplevet dem. Mens mange af hendes Slægted, uden Fodfæste i det gamle, uden Vejviser mod det ny i Livsanskuelse og Livsførelse, for vild eller forkom, har hun tænkt og læst og levet og talt og skrevet sig Vej gennem Vildnis og Ørken. Til hun nu staar ved Indgangen til den ny Verden og glad og modig raaber ud, hvad hun ser derinde. Dette selvoplevede, selverobrede er det, der giver Myndigheden, Personlighedsklangen i hendes Tale, det første fornødne overfor Ungdommen.

Især da det netop er den ny Verden, hun har set og Vejen dertil, hun vil tale til de unge om. Der skal *de* jo bo og bygge. De maa ikke fare vild, ikke forkomme, om hun kan hjælpe dem. Og hun giver dem en Rejsebeskrivelse og et Kort, hvor hun fortæller om andre Opdageres og sin egen Færd og opridser de ny Veje. Og hun skriver som en Digter og tegner som en Kunstner, saa det kan ske, der dvæles for meget ved Udsigternes Skønhed og Kortlægges for mange Stier og Biveje. Heller ikke er det umuligt, der er begaaet Fejltagelser: at en Sti, der saa ud til at holde Retningen, kan vise sig at føre ud i et Kær eller til Randen af en Afgrund; slikt *kan* ske ved en første Kortlægning. Men en Fører er der alligevel givet dem, der trænger til den og kan bruge den. Og jeg tvivler ikke om, at Ungdommen ved den kan og vil „opøves i det Klarsyn, der finder Livslinien“.

*) Alb. Bonnier, Stockholm. I Kommission hos G. E. C. Gad. 408 Sider. Bogens sidste Kapitel: *En ny Ægteskabslov* er oversat i *Det ny Aarhundrede*, et Kapitel, *Lykkesøgere*, af den udkomne anden Del i *Tidsskrift for Aandskultur*.